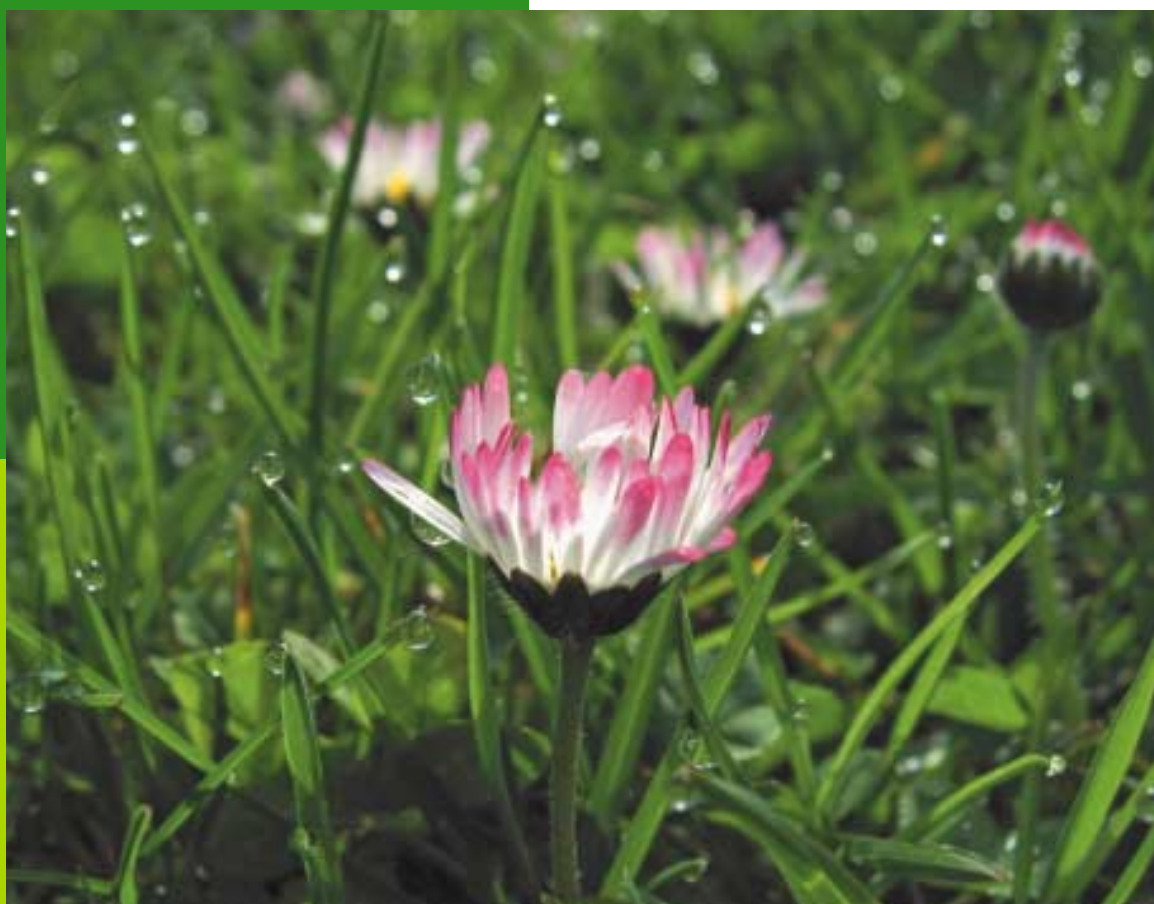

MAGDALEINE ZIEGELER

Cu mâna întinsă stă în fața ei: „Iertați-mă, vă rog!“ Totuși, această rugămintă primește răspunsul cu brațele încrucișate și o mină înăcrită: „Nu, asta nu o să v-o iert vreodată, niciodată, niciodată în viața mea!“

Harul

Cunoștința mea, o creștină serioasă, care locuiește într-o casă cu chirie ușă în ușă cu o doamnă, mi-a povestit această istorioară umiltoare pentru ea. Pentru că avusese mulți musafiri de ziua ei care murdăriseră casa scării foarte mult, a curățat-o ea, deși era rândul vecinei să o curețe în săptămâna respectivă. Oricum, aceasta a privit această amabilitate drept o insultă. Oricine putea să vadă pe afiș că ea era la rând cu curățenia în săptămâna respectivă! Cu siguranță ceilalți colocatari au observat asta și s-au gândit că este bătrână și sclerozată. Cunoștința mea era dărâmată și i-a explicat vecinei ei încă o dată totul, foarte exact. Totuși, lucrurile s-au înrăutățit...

– un dar nemeritat

Într-o dimineață, mai multe obiecte pe care cunoștința mea le dăruise în trecut vecinei ei, se găseau în fața ușii ei. Și o altă încercare de împăcare de Crăciun a fost ignorată. Nu era nimic de făcut – toate rugămintile de a fi iertată au fost respinse. Mândrie și aroganță de o parte, durere și lacrimi de cealaltă parte. De ce nu putea să accepte acest dar al dragostei?

Găsim aici paralele uimitoare cu Dumnezeu. Trăim într-o lume în care trebuie să câștigăm, să merităm totul. Doar performanța contează, doar cei mai buni câștigă, cei mai frumoși sunt

luați în seamă și bogații favorizați. Poate și Dumnezeu varsă lacrimi pentru oamenii care nu vor să recunoască faptul că El oferă fiecăruia harul Său – un dar nemeritat: „*Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, s-a arătat tuturor oamenilor*“ (Tit 2,11). În orice caz, știm despre Domnul nostru Isus că a plâns pentru Ierusalim.

Există două tipuri diferite de oameni cărora le este greu să accepte harul lui Dumnezeu: cei care se consideră prea buni și cei care se consideră prea răi.

Piatră de poticnire: mândria

Primei grupe îi stă mândria în cale. Sunt cei care se autoîndreptătesc. Nu își văd vina imensă în fața lui Dumnezeu. Dacă au nevoie de mântuire, atunci preferă să o obțină în felul lor. Vor să își câștige mântuirea, să o merite, să se achite de datorie prin muncă, să îndrepte greșeala. Dacă acceptă harul, atunci recunosc eșecul. Asta este ceea ce îi preocupă. Ei încearcă să îl impresioneze pe Dumnezeu „fiind buni“, și cred că asta îl bucură.

Această grupă de oameni consideră că este o îndrăzneală din partea lui Dumnezeu să îi caracterizeze ca având nevoie de har. Nu ar trebui Dumnezeu să le ceară scuze pentru că are o părere atât de proastă despre ei? Nu au nevoie de El, pot să își ia singuri viața în mâini și să hotărască.

Acest lucru a fost exprimat foarte bine prin afirmația unei cunoștințe: „Dacă se mai predică o dată așa ceva în biserică, nu mai vin niciodată.“ În duminica respectivă se predicase despre jertfirea lui Isaac și eu i-am explicat că aceasta era o imagine a jertfei lui Isus Hristos, pentru care nu s-a găsit niciun înlocuitor. Imaginea ei despre Dumnezeu a fost sfărâmată. Nu, nu putea să accepte un astfel de Dumnezeu care a permis ca Fiul Său să fie „măcelărit“. O altă doamnă s-a plâns de un Dumnezeu răzbunător care a cerut sânge. Îi era milă de toate animalele care au trebuit să fie jertfite în Vechiul Testament pentru ca Dumnezeu să poată fi îndurător.

În timpul mersului cu bețele, însoțitoarea mea mi-a povestit cum a fost ucisă fiica ei, care pe atunci avea 20 de ani. Aceasta a fost găsită cu mai mult de șazeci de înțepături de cuțit și strangulată. Deși criminalul a fost căutat prin intermediul emisiunii „Dosarele XY“, nu a fost găsită nicio urmă.

De două decenii e chinuită de închipuirea temerilor și durerilor pe care trebuie să le fi suportat fiica ei în

ultimele ore și minute de viață. Totuși, de la început și nici în anii care au urmat nu a avut sentimente de răzbunare împotriva criminalului. Această doamnă este deosebit de simpatcă, vrednică de iubit, foarte angajată social în munca la ospiciu, în plus are un simț al dreptății marcant și duce o viață morală. De când a plecat din biserică nu vrea să mai aibă de-a face cu religiile. M-a asigurat că fără Dumnezeu duce probabil o viață mai exemplară decât mulți care își zic creștini. Ce ar trebui Dumnezeu să îi ierte ei? De ce are ea nevoie de har? Acest gând este chiar jignitor pentru ea.

A trebuit să îi dau dreptate în multe privințe. Bineînțeles că există creștini care sunt mult sub principiile lor etice și morale. Totuși această femeie nu și-a dat seama niciodată cât de înaltă este ștacheta lui Dumnezeu și că vina ei reală era aceea de a fi propriul ei stăpân. Avea nevoie de ceea ce cineva a numit odată „de-mândrie-re“. Să îi faci pe oameni să creadă că sunt destul de buni și fără Isus, este cel mai rău lucru pe care li-l putem transmite.

Un medic nu-i va oferi niciodată unui om sănătos o operație care să îl mențină în viață. La fel, nici Dumnezeu nu va putea oferi harul Său unui „om bun“. Înțelegerea vinei a fost pierdută pentru noi în mare parte.

Cu scurtă vreme în urmă am citit că în medie, un om minte de până la 100 de ori pe zi. Nu prea puteam să îmi închipui acest lucru, dar dacă ne gândim la toate variantele minciunii, cum ar fi fățarnicia, exagerările, jumătățile de adevăr – și tăcerea poate să însemne minciună în anumite cazuri –, această statistică poate să fie reală. Doar Duhul Sfânt poate să ne dea în dar conștientizarea acestui lucru. Dacă reușește asta, vom fi îngroziți de răutatea noastră. Doar din cauza gândurilor noastre păcătoase Dumnezeu ar putea să ne condamne de mai multe ori pe toată viața!

Evangelistul american Charles Finney a scris: „Niciodată nu și-a văzut vreun păcătos păcatele atât de rău. Dimpotrivă, nimeni nu-și imaginează mărimea vinei sale, căci cred că niciun om nu ar putea suporta

imaginea întregii grozăvii a păcatelor sale. Dumnezeu, în îndurarea Sa, a scutit făptura creată de El de cea mai îngrozitoare priveliște dintre toate care există: inima omenească în toată atrocitatea ei.“

Cine întinde mâna după un Salvator, dacă nu își dă seama că este pe punctul de a se îneca?

☞ Prea rău pentru har?

Cea de-a doua grupă de oameni se simte prea rea pentru har. Adesea este vorba de oameni care se găsesc în mlaștină până la gât și își dau seama că nu pot să iasă singuri de acolo: dependenții de droguri, alcoolicii, prostituatele, criminalii, hoții, etc. Copleșiți de vina lor, se simt nedemni pentru har.

Nu ar trebui să pierdem ocazia să le spunem acestor oameni că primul om căruia Isus i-a oferit harul Său a fost un infractor. Acesta nu mai avea nicio ocazie să repare lucrurile, și totuși, Isus i-a promis: „Astăzi vei fi cu mine în rai.“

Nu suntem uimiți cum harul lui Dumnezeu l-a schimbat pe Pavel, un criminal?

Cu siguranță mulți dintre noi

cunoaștem cel mai popular cântec în toată lumea al afro-americanilor: „Amazing grace“ („Mărețul har“). Acesta a fost compus de John Newton, englezul crunt care vindea sclavi negri și îi trata ca pe ultimul gunoi. Totuși, în cursul vieții sale, acest om a devenit creștin. Ca pastor, mai târziu, s-a implicat împotriva comerțului cu sclavi. Cu puțin timp înainte de moartea sa, a spus: „Aproape că mi-am pierdut memoria. Dar două lucruri mi le mai amintesc încă, și anume că eu sunt un mare păcătos și Hristos este un mare Mântuitor.“

Chiar și în viața creștinilor născuți din nou poate să apară îndoiala cu privire la har. O prietenă intră mereu în panică atunci când Satana o poate ispiti cu un „păcat preferat“. Pentru ea atunci lumea se termină și este nevoie de „toată puterea de convingere divină“ să îi arăți clar și convingător din Biblie că harul lui Dumnezeu este de ajuns și pentru asta.

În tinerețe, și eu am trăit ceva asemănător. Satana a semănat în mine gândul: „Ce îți închipui tu? De ce să fii tocmai tu mântuită? Ia uită-te în jurul tău! Vecina ta nu este o mamă și o soție excelentă față de tine? Ce faci tu de fapt mai bine decât ea?“ Satana mi-a mai trecut prin fața ochilor și multe alte persoane. În parte aveau trăsături de caracter mult mai nobile decât mine.

A durat mult timp până ce am recunoscut că voi fi mereu un cerșetor în fața lui Dumnezeu. La fel ca la convertirea mea, trebuie să cer cu mâinile goale în fiecare zi harul lui Dumnezeu. Nu pot să câștig sau să merit acest lucru. Harul Său nu ajunge doar pentru ieri și azi, ajunge pentru toată veșnicia. Este o minciună dacă, plină de entuziasm, cânt cântarea „Doar harul Tău este de ajuns“ iar în viața de zi cu zi mă comport ca și cum ar trebui să câștig harul.

☞ „Doar harul Tău este de ajuns“

Dintr-o predică am devenit conștientă de dimensiunea harului. Predicatorul a citat textul din Matei 18,21-35, parabola împăratului milos și a robului nemilos.

Robul era dator împăratului 10 000 de talanți. Știm cât înseamnă această sumă? Un talant are 6000 de denari, adică 6000 de salarii pe o zi. În cazul acestei sume este deci vorba de 60 de milioane de salarii zilnice. Dacă socotim în continuare, stabilim că, dacă lucrezi 50 de ani din viață, ai nevoie de 4000 de vieți ca să câștigi această sumă. Atât de imensă este vina noastră față de Dumnezeu! Nu este caraghios să Îi oferim în schimb faptele noastre bune?

Următoarea istorie exemplară clarifică lucrurile. Un împărat, care este în același timp judecătorul suprem al țării, descoperă că o persoană are obligații de plată foarte mari, pe care nu le poate achita. Vede trei posibilități să îl ajute. Fie îl poate vinde ca sclav, sau să îi dea timp să achite datoria prin muncă. Oricum, timpul vieții lui nu i-ar ajunge pentru asta. Ca o ultimă posibilitate vede iertarea, dar datoria trebuie să fie plătită. La scurtă vreme după aceea datornicul vine și vrea să îi mulțumească împăratului. Nu-i vine să-și creadă ochilor când din palat ies împăratul în haine de lucru și împărăteasa cu o perie cu coadă și cu o mătură. Îl salută pe cel îngrozit cu cuvintele: „A trebuit să vindem palatul, dar banii tot nu au ajuns. Acum trebuie să ne câștigăm existența prin munca mâinilor noastre.“

Ridicol și în același timp jignitor ar fi dacă datornicul i-ar oferi împăratului din amabilitate de bunăvoie un loc de muncă pentru un weekend ca amortizare a datoriei. Un sfârșit de săptămână, când ar fi nevoie de 4000 de „vieți“!

La fel ne comportăm și noi, oamenii, față de Dumnezeu când încercăm să facem harul desăvârșit prin propriile noastre fapte. Dumnezeu nu doar ne-a iertat cu generozitate vina, nu, ci dreptatea Sa a cerut împăcare. Acest lucru l-a obținut Isus Hristos pentru noi pe cruce la Golgota.

El Și-a părăsit „palatul“ și s-a îmbrăcat în „haine de lucru“, a fost gata să achite datoria noastră prin muncă. Să ne gândim doar un moment la acest lucru: Împăratul împăraților, Domnul Universului este gata de cea mai joasă slujbă! Cel în fața Căruia se va pleca odată orice genunchi, îngenunchează în fața ucenicilor și le spală picioarele. El face astfel munca unui sclav.

Erau aceștia oameni care meritaseră asta? Cu siguranță, nu. Isus știa exact că aceste picioare pe care le spăla nu Îl vor mai urma ziua următoare. Dar prin această acțiune le-a arătat dragostea Sa nemăsurată, harul Său. Viața Sa era caracterizată de predare completă și ascultare față de Tatăl Său ceresc. Da, El a fost ascultător până la moartea pe cruce. A fost gata să sufere chinuri nemăsurate, până ce a putut în sfârșit să strige: „S-a sfârșit!“

Ați înțeles, am înțeles eu cu adevărat rezultatul acestui har măreț care ne-a fost dăruit? Câteva rânduri din cartea „Har și adevăr“ de Randy Alcorn m-au pus pe gânduri: „Dacă am

înțelege cu adevărat harul lui Dumnezeu – și asta este atât de puțin –, am cădea în genunchi și am plânge. Apoi ne-am ridica, am striga și am râde când am privi unii la alții și ne-am întreba: ‘Îți vine să crezi asta? Am fost iertați! Cerul va fi patria noastră pentru toată veșnicia!’“

☞ Să acționăm ca Isus

În lumea noastră găsim puțină îndurare. Trăim într-o societate nemiloasă. Aici există gândul lipsit de îndurare la o carieră iar corupția este la ordinea zilei. Politică fără îndurare, jurisprudență fără îndurare, cultură fără îndurare, sport fără milă. Doar cei mai buni câștigă, contează sutimile de secundă.

Cum ne comportăm noi, creștinii, de fapt între noi? Cum Îl întâmpinați dumneavoastră pe Cel care a devenit vinovat pentru dumneavoastră? Nu afișăm adesea o fire egoistă, înfumurată? Cum reacționăm noi când celălalt face mereu aceleași greșeli față de noi? Cele mai rele greșeli pe

care le-ar putea comite vreodată un om față de mine, sunt nimic în comparație cu vina mea față de Dumnezeu. Lipsa îndurării ne face farisei, controlori. Dimpotrivă, în Mica 7,18 citim că lui Dumnezeu Îi place îndurarea.

Doresc să vă reamintesc o povestire de Ernest Hemingway. Un tată decide să se împace cu fiul său care fugise în Madrid. Plin de remușcări, dă următorul anunț în ziar: „Paco, vino marți după-amiază la hotelul Montana. Totul este iertat. Tata.“ Paco este un nume foarte des întâlnit în Spania. Când tatăl ajunge în piața în care se găsește hotelul, acolo îl așteaptă deja opt sute de tineri cu numele Paco.

Suntem înconjurați de oameni care flămânezec într-o lume lipsită de îndurare după harul, după îndurarea divină, aducătoare de mântuire, nemeritată. Doar în măsura în care noi înșine am aflat această îndurare putem să o facem cunoscută și altora și să le ieșim în întâmpinare cu îndurare.

Rugăciunile au făcut posibil ca doamna pe care o cunosc să o trateze pe vecina ei prietenos în continuare, să îi acorde îndurare „în avans“. Acum așteaptă ziua când „rugămintea ei pentru îndurare“ va fi până la urmă acceptată.

Philip Yancey povestește în cartea sa „Harul nu este doar un cuvânt“ despre o prostituată care a povestit cuiva toate problemele ei. Acest bărbat a întrebat-o dacă s-a gândit vreodată să caute ajutor într-o biserică. Cu o expresie șocată și plină de durere pe față, ea a replicat: „Ce să caut acolo? Oricum mă simt destul de prost. Acolo m-aș simți și mai prost!“

Doresc ca niciun om să nu evite biserica noastră, adunarea noastră din acest motiv. Să ne deschidem adunările, inima noastră, chiar casa noastră pentru astfel de oameni care au nevoie de îndurare!

Cui puteți arăta astăzi îndurare? Sau cui îi veți transmite mesajul harului? ■

Aceasta este îndurarea

- ca eu, un cerșetor zdrențăros, flămând, decăzut să primesc un loc la masa îmbelșugată din palatul împăratului (la dreapta împăratului).
- ca eu, persoana care încalcă legea să aud cuvântul „Achitat“ din gura judecătorului.
- ca eu, expulzatul din patria sa, să primesc gratis un nou cămin.
- ca eu, înecându-mă în marea spumegândă să fiu salvat de un om căruia i-am arătat doar ură și dispreț.
- ca eu, un sclav umilit să fiu pus în locul unui fiu și moștenitor al unei averi uriașe.
- ca eu, un lepros, să simt atingerea unei mâini iubitoare.
- ca eu, un păcătos, să Îi pot spune „Tată“ Sfântului Dumnezeu
- în locul iadului să mă aștept la rai.
- când ochii lui Dumnezeu, care sunt prea curați ca să privească păcatul (Hab. 1,13), pot privi la mine cu bunăvoință.